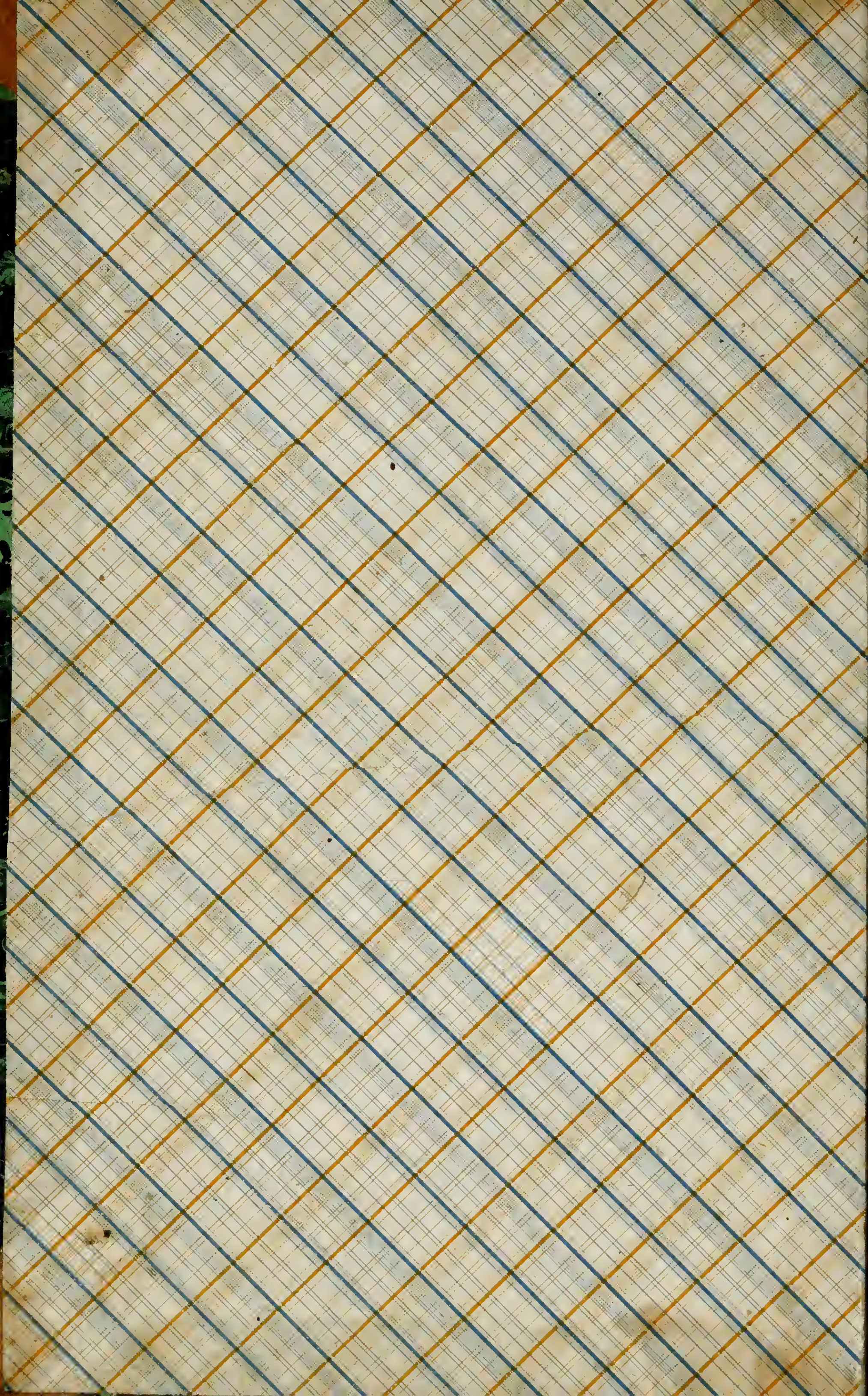
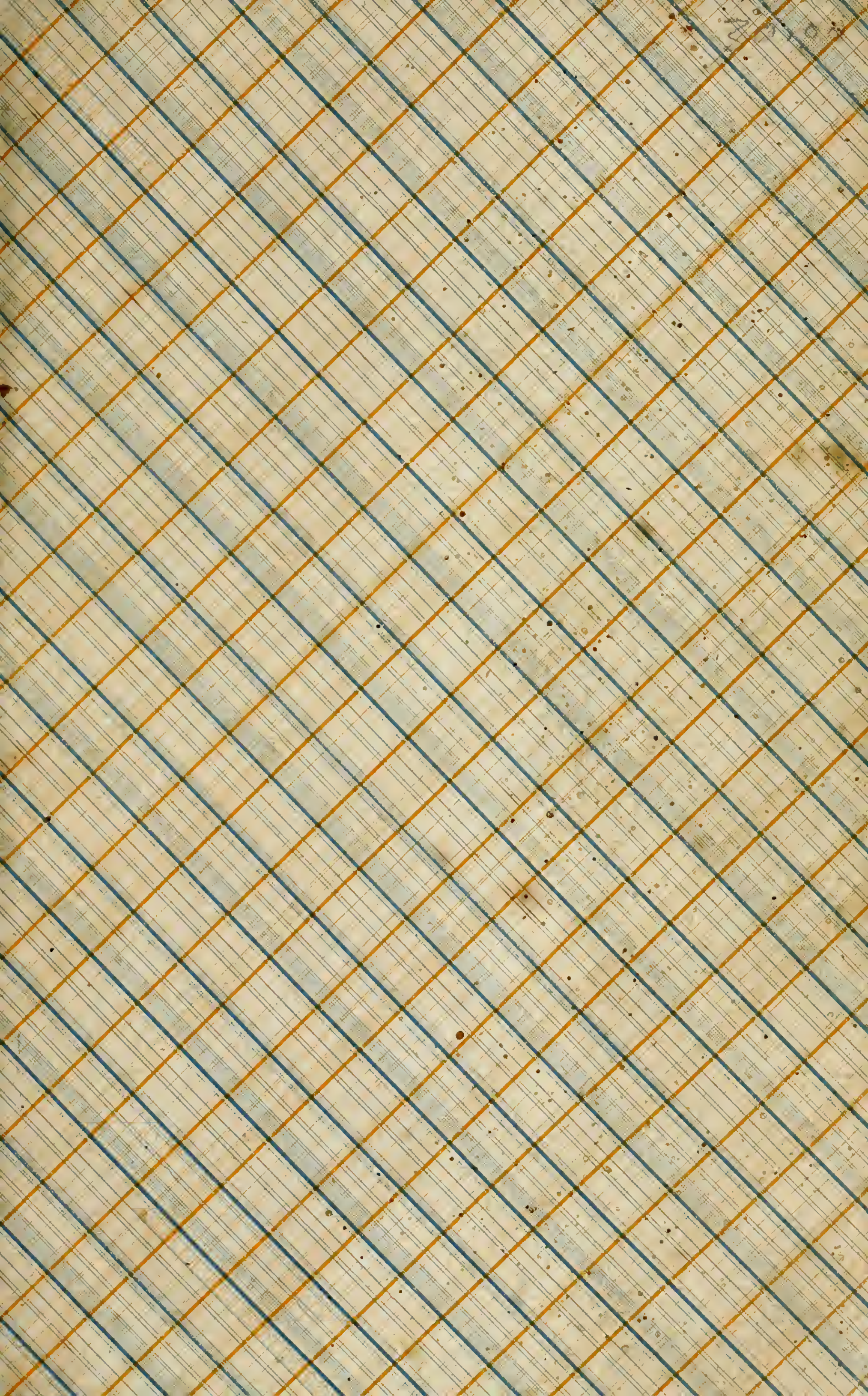

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 2. Den 15. October 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra 1 Aarg. Pag. 136).

Tredie Forelæsning. — Tredie Afdeling.

1. I den anden Forelæsning er der viist, hvorledes det var, at Kundskaben om Guds Tilværelse kom ind i Verden, og ved hvilket Middel de første Tanker opstod hos Menneskene, at saadant et Væsen virkelig existerede; og at det var formedelst Kundskaben om hans Tilværelse at der blev en Grundvold lagt for Udøvelse af Tro paa ham, som det eneste Væsen i hvem Troen kunde concentreres for Liv og Saliggjørelse; thi Troen kunde ikke concentrere sig i et Væsen om hvis Tilværelse vi havde ingen Idee, fordi Ideen om hans Tilværelse, i første Instanz, er nødvendig for Udøvelsen af Tro paa ham. Rom. 10. 14. "Hvorledes skal de vel paakalde den, paa hvem de ikke har troet? men hvorledes skal de tro paa den, om hvem de ikke har hørt? men hvorledes skal de høre, uden der er nogen, der prædiker? (eller er sendt til at fortælle dem noget). Troen kommer altsaa ved at høre Guds Ord. (Ny Oversættelse).

2. Lad os her observere, at tre Ting er nødvendige, for at noget fornuftigt Væsen kan øve Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse:

3. For det Første, den Idee, at han virkelig existerer;

4. For det Andet, en correct Idee om hans Characteer, Fuldkommenhed og Egenskaber;

5. For det Tredie, en virkelig Kundskab om at det Levnetsløb, som han følger, er overeensstemmende med hans Villie. Thi uden Bekjendtskab med disse tre vigtige Facta, maa ethvert fornuftigt Væsens Tro være ufuldkommen og ufrugtbar; men med denne Forstaaelse, kan den blive fuldkommen og frugtbar, meget rig paa Retfærdighed, til Gud Faders, og den Herre Jesu Christi Priis og Herlighed.

6. Da vi iforveien er bleven bekiendt med den Vei Ideen om hans Tilværelse kom ind i Verden, saa vel som den Kjendsgjerning at han existerer, saa skal vi skride til at undersøge hans Characteer, Fuldkommenheder og Egenskab, for at denne Klasse kan see, ikke alene de rigtige Grunde de har for Udøvelsen af Tro paa ham, til Liv og Saliggjørelse, men tillige Grundene som hele Verden, saa langt som Ideen om hans Tilværelse strækker sig, kan have til at øve Tro paa ham, alt Levendes Fader.

7. Ligesom den Idee, vi har havt om Guds Tilværelse, fra først af skyldes en Aabenbaring af Gud for sine Skabninger, saa ere vi ogsaa bundne til de Aabenba-

ringer han har givet os, om vi skal nøiagtigt forstaa hans Characteer, Fuldkommenheder og Egenskaber: fordi, uden de Aabenbaringer han har givet os, intet Menneske ved Ransagning kunde udfinde Gud. Jobs Bog 11. 7, 8, 9. 1ste Corinthier 12. 9, 10, 11.: "Men, som skrevet er, intet Øie har seet, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske; men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand: thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. Hvilket Menneske veed det, som er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa veed og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand."

8. Da vi nu har sagt saameget, skrider vi til at undersøge den Skildring, som Aabenbaringerne har givet af Gud.

9. Moses giver os følgende Beretning i 2den Mos. Bog 34. 6.: "Og Herren gik forbi for hans Ansigt, og udraabte: Herren! Herren! en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed!" Psalm. 103. 6, 7, 8.: "Herren gjør Retfærdighed, og skaffer alle Undertrykte Ret. Han bekjendtgjorde Mose sine Veie og Israels Børn sine Gjerninger. Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af megen Miskundhed. Psalm. 103. 17, 18.: 'Men Herrens Miskundhed er fra Evighed til Evighed over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed til Børneborn over dem, som holde hans Pagt, og som huske paa hans Befalinger og gjøre derefter." Psalm. 90. 2.: "Førend Bjergene bleve til, og du dannede Jorden og Jorderige; ja, fra Evighed til Evighed er Du Gud!" Hebræer 1. 10, 11, 12.: "Og Du, Herre, grundfæstede Jorden i Begyndelsen, og Himlene ere Dine Hænders Gjerninger. De skal forgaa, men Du bliver ved, de skal tilhobe ældes, som et Klædebon; ja, som en Klædning skal Du sammenrulle dem, og de skal omskiftes; men Du er den samme, og Dine Aar skal ikke aflade." Jacobs 1. 17.: "All god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omskiftelse." Malachias 3. 6.: "Thi jeg Herren forandres ikke; derfor ere I, Jacobs Børn, ikke fortærede."

10. Befalingers Bog, 2det Capitel, begyndende med den 3 Linie af den 1ste §.: "Thi Gud gaaer ikke paa krogede Stier, eiheller vender han sig til høire eller venstre, eller afviger fra det han har sagt; derfor, hans Stier ere rette, og hans Løb er een evig Omgang." Befalingers Bog, 37 Capitel 1 §.: "Lytter til Herren Eders Guds Røst, han som er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, hvis Løb er een evig Omgang, den samme igaar, idag, og for evig."

11. 4de Mosebog 23. 19.: "Gud er ikke et Menneske, at han lyver, eiheller et Menneskes Barn, at ham skulde angre noget." 1 Joh. 4. 8.: "Hvo som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed." Ap. Gr. 10. 34, 35.: "Men Petrus oplod Munden, og sagde: Jeg befinder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer; men Hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig."

12. Af de foregaaende Vidnesbyrd lære vi følgende Ting angaaende Guds Characteer:

13. Først, at han var Gud før Verden blev skabt, og den samme Gud som var efter at den var skabt.

14. For det andet, at han er barmhjertig og naadig, langmodig og af stor Miskundhed, og at han var og bliver saaledes evindelig.

15. For det tredie, at han omskiftes ikke, eiheller er der Forandring med ham; men at han er den samme fra Evighed til Evighed, den samme igaar, idag, og evindelig; og at hans Løb er een evig Kreds, eller Omgang, uden Afvigelse.

16. For det fjerde, at han er en Sandheds-Gud og kan ikke lyve.

17. For det femte, at han anseer ikke Personer; men den, som frygter Gud og øver Retfærdighed, er ham behagelig, hvilken Nation han end er af.

18. For det sjette, at han er Kjerlighed.

19. Kjendskab til disse Egenskaber i den guddommelige Characteer, er væsenlig nødvendig, for at noget fornuftigt Væsens Tro kan concentreres i ham for Liv og Saliggjørelse. Thi dersom han ikke først troede at han var Gud, det er, alle Tings Skaber og Opholder, kunde han ikke concentrere sin Tro i ham for Liv og Saliggjørelse, af Frygt for at der skulde være Een, større end han, som kunde forhindre alle hans Planer, og han, ligesom Hedningenes Guder, vilde blive ude af Stand til at fuldkomme sine Forjettelser; men naar man seer at han er Gud over Alt, fra Evighed til Evighed, alle Tings Skaber og Opholder, saa kan ingen saadan Frygt existere i deres Hjerter som sætte deres Fortrøstning til ham, saa at i denne Henseende deres Tro kan være uden Vaklen.

20. Men for det andet; medmindre han var barmhjertig og naadig, langsom til Vrede, langmodig og fuld af Miskundhed, saadan er den menneskelige Naturs Svaghed, og saa store ere Menneskenes Skrøbeligheder og Ufuldkommenheder, at medmindre de troede at disse ypperlige Egenskaber existerede i den guddommelige Characteer, Troen nødvendig til Saliggjørelse kunde ikke existere; thi Tvivl vilde træde istedenfor Troen, og de, som kjende deres Svaghed og deres Hang til Synden, vilde være i en bestandig Tvivl om Saliggjørelse, naar det ikke var for den Idee, som de har om Guds Characteers Ypperlighed, at han er langsom til Vrede og langmodig, og at han tilgiver gjerne, og tilgiver Uretfærdighed, Overtrædelse og Synd. En Idee om disse Facta bortjager Tvivl og gjør Troen meget stærk.

21. Men ligesaa nødvendigt er det, at Menneskene skulde have den Idee at han er en uforanderlig Gud, for at tro paa ham, som det er at have den Idee at han er naadig og langmodig; thi uden Ideen om Uforanderlighed i Guddommens Characteer, vilde Tvivl træde istedenfor Tro. Men naar man har den Idee at han ikke forandres, saa lægger Troen Beslag paa de ypperlige Egenskaber i hans Characteer med urokket Tillid, idet man troer at han er den samme igaar, idag, og evindelig, og at hans Løb er een evig Omgang.

22. Og atter den Idee at han er en Sandhedens Gud og kan ikke lyve, er ligesaa nødvendig for Udøvelsen af Tro paa ham, som Ideen om hans Uforanderlighed. Thi uden Ideen om at han var en Sandheds-Gud, og kunde ikke lyve, kunde den, for Udøvelsen af Tro paa ham, nødvendige Tillid til hans Ord ikke existere. Men naar man har den Idee at han er intet Menneske, at han kan ikke lyve, giver den Menneskene Kraft til at øve Tro paa ham.

23. Men det er ogsaa nødvendigt at Menneskene skulde have en Idee om at han anseer ikke Personer, thi med Ideen om alle de andre Ypperligheder i hans Characteer, naar denne ene manglede, kunde Menneskene ikke tro paa ham, fordi dersom han ansaa Personer, kunde de ikke sige hvilke deres Privilegier var, eiheller hvorvidt de var bemyndigede til at tro paa ham, eller om de overhovedet vare bemyndigede til at gjøre det, men alt maatte være Forvirring; men ikke snarere ere Menneskene kjendte med Sandheden i dette Punct, at han anseer ikke Personer, end de seer at de har Myndighed til ved Troen at tilegne sig det evige Liv, Himlens største Naade, fordi Gud anseer ikke Personer, og at hvert Menneske i hver Nation har et lignende Privilegium.

24. Og endelig, ikke mindre vigtig

for Udøvelsen af Tro paa Gud er den Idee, at han er Kjærlighed; thi med alle de andre Ypperligheder i hans Charakteer, uden denne ene til at fremskynde dem, kunde de ikke have saadant et mægtigt Herredømme over Menneskenes Hjerter; men naar den Idee er plantet i Sindet, at han er Kjærlighed, hvo kan da ikke see den rette Grund, som Folk af enhver Nation, Slægt og Tungemaal, har til at troe paa Gud, for at faae det evige Liv.

25. Af ovenstaaende Beskrivelse over Guddommens Charakteer, som er tillagt ham i Aabenbaringer til Mennesker, har man en sikker Grundvold for Udøvelsen af Tro paa ham iblandt ethvert Folk, Nation og Slægt, fra Tidsalder til Tidsalder og fra den ene Generation til den anden.

26. Lad os her observere, at det Foregaaende er den Charakteer, som er given af Gud i hans Aabenbaringer til de Første-Dags-Hellige, og det er ogsaa den Charakteer, som er given ham i hans Aabenbaringer til de Sidste-Dags-Hellige, saa at de Første-Dags-Hellige og de Sidste-Dags-Hellige ere begge eens i denne Henseende; de Sidste-Dags-Hellige har lige saa gode Grunde til at tro paa Gud, som de Første-Dags-Hellige, fordi den samme Skildring af ham er given til begge.

Fortsættes.

Josephs Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra 1 Aarg. Pag. 184).

Jeg laa og tænkte paa denne besynderlige Scene, og forundrede mig saare meget over det, som var bleven mig fortalt af dette overordentlige Sendebud, da jeg midt i mine Betænkninger, pludselig blev vaer, at mit Værelse atter begyndte at blive lyst, og som i samme Øieblik stod det himmelske Sendebud ved min Seng igien. Han begyndte atter at tale til mig, og gjentog de selvsamme Ting, som ved hans første Besøg, uden mindste Afvigelse; hvorefter han fortalte mig om svare Domme, som skulde komme over Jorden, med stor Ødelæggelse ved Hunger, Sværd og Pestilentse, og at disse gruelige Straffedomme vilde komme paa Jorden i denne Slægt. Da han havde talet disse Ting, opfoer han igjen ligesom før.

Nu havde det gjort saa dybt Indtryk paa mig, at Søvnen havde ganske forladt mig, og jeg laa overvundet af Forbauselse over det, som jeg havde baade seet og hørt; men hvor bestyrtet blev jeg ikke, da jeg atter saae det samme Sendebud ved min Seng, og hørte ham gjentage sin Tale til mig, og tilføiede en Advarsel for mig sigende, at Satan vilde formedelst min Faders fattige Omstændigheder prøve paa at friste mig til at tragte efter Tavlerne, for at blive rig. Dette forbød han mig, sigende, at jeg maatte ikke have noget andet Øiemeed med at faae Tavlerne end, at give Gud Ære, og ikke fremskyndes af noget andet Motiv end det, at opbygge Guds Rige, ellers kunde jeg ikke faae dem. Efter dette tredie Besøg steg han atter op til Himlen, ligesom før, og jeg var atter efterladt til at grunde paa disse besynderlige Ting, som jeg nylig havde erfaret, da, næsten strax efter det himmelske Sendebud var opfaret tredie Gang, Hanen galede, og jeg fandt, at det var nær Dagry, saa hans Besøg og Taler til mig maa have optaget det Hele af den Nat. Kort efter stod jeg op, og gik, som sædvanlig, til Dagens nødvendige Arbeide, men, da jeg begyndte at arbeide, fandt jeg mig saa afkræftet, at jeg var aldeles ikke i Stand dertil. Min Fa-

der, som arbeidede tilligemed mig, formærkede, at der var noget usædvanligt ved mig, og bød mig gaae hjem, hvorpaa jeg begav mig paa Veien til Huset; men da jeg vilde stige over Gjerdet for at komme ud af Marken, hvor vi vare, forlod mine Kræfter mig ganske, og jeg faldt til Jorden og havde for en Tid slet ingen Bevidsthed om nogen Ting. Det første, jeg kan erindre, var en Røst, der talte til mig og kaldte mig ved Navn; hvorpaa jeg slog mine Øine op, og saae det samme Sendebud staaende over mit Hoved, omgiven af Lys ligesom før. Han sagde da Alt til mig igjen, som han havde sagt til mig om Natten, og befalede mig at gaae til min Fader, og fortælle ham om de Syner, jeg havde seet, og de Befalinger, jeg havde modtaget.

Jeg adlød og gik tilbage til min Fader paa Marken, og fortalte ham det Hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gaae og gjøre, som Sendebudet havde befalet. Jeg forlod Marken og gik til det Sted, hvor Sendebudet havde sagt mig, at Tavlerne laae i Forvaring, og paa Grund af Nøiagtigheden i Synet, som jeg havde havt desangaaende, kjendte jeg Stedet, saasnart jeg kom til det.

Ikke langt fra Manchester i Ontario County i Nye York Stat, er en Bakke af betydelig Størrelse og den høieste i Nabolauget. Paa Vestsiden af denne Bakke, ikke langt fra Toppen, under en Steen af betydelig Størrelse, laae Tavlerne forvarede i en Steenkiste; denne Steen var tyk og rundagtig i Midten paa den øverste Side, og tyndere imod Kanterne, saa at den midterste Deel af den var synlig over Jorden, men Kanten var bedækket med Jord. Jeg bortryddede Jorden og fik mig en Stang og stak den ind under Kanten af Stenen og hævede den op uden megen Anstrængelse. Jeg kigede ned, og der saae jeg virkeligen Tavlerne, de Urim og Thummim, og Brystspandet, ligesom Sendebudet havde sagt. Kisten, hvori de laae, var dannet ved at sammenføie Stene med et Slags Cement. Paa Bunden af Kisten laae to Stene paatværs, og paa disse laae Tavlerne, og de andre Ting ved dem.

Jeg vilde tage dem op, men blev forbuden af Sendebudet, og det blev mig atter sagt, at Tiden, naar de skulde komme frem, var end ikke kommen, og vilde ikke komme førend fire Aar fra den Tid af; men han sagde, at jeg skulde komme til det Sted lige om et Aar fra den Tid af, og han vilde møde mig der, og at jeg skulde vedblive at gjøre saaledes til Tiden kom, da jeg skulde faae Tavlerne.

Efter hvad jeg var bleven befalet, gik jeg ved Slutningen af hvert Aar, og fandt hver Gang det samme Sendebud der, og modtog Underviisning og Lærdom af ham ved hver Sammenkomst, angaaende hvad Herren vilde lade skee, og hvordan og paa hvad Maade hans Rige skulde bestyres i de sidste Dage.

(Fortsættes).

Brev fra Ældste E. Snow.

Elkhorn-Flod den 15de Juli 1852.

Kjære Broder Willard. Broder Franklin og jeg kom til Nye York med Dampskibet Africa d. 20de Mai. Jeg reiste over Washington, Doctoren (Bernhizel) er ved godt Mod. Gouv. Young sidder urokket i sit Sæde som Gouverneur. (Ikke-Mormon-) Emigrationen var saa uhyre stor over Council Bluffs, at vore maatte tøve til det var meget sildig. Den sidste Leier er nu over Hornet, (ovennævnte Flod) og vil kjøre herfra i Formiddag. Jeg troer der er or-

ganiseret 21 Selskaber, hver paa 50 til 75 Vogne, og de forreste har vi hørt fra saa langt som Laramie (Halvveien). Der har ikke været saa lidt Sygdom iblandt Emigranterne baade Hellige og Ikkehellige, og Cholera har været i mange af vore Selskaber, men ikke saa slemt. Fire ere døde her, og en Søster fra England blev begraven hiinsides Pappio (en Bæk). Men nu tiltager Sundheden igjen i Leiren. De Danske ere alle levende og karske, saa vidt jeg veed, eller de var det igaar Morges, da jeg hørte fra dem oppe fra Plattefloden. Jeg fik dem eqviperet og afsted, og vendte tilbage fra Pappio til Missourifloden at hjælpe de sidste frem. Jeg agter at kjøre med Heste i Selskab med Ældste Taylor og Benson og Andre, som nu ere her. Der er endnu omtrent 200 Familier tilbage i Pattowattamie (Council Bluffs). Ældste Grant er en Dag eller to forud, men vil forene sig med vort Exprescompagnie, naar vi naaer ham. Bro. Smoots og nogle andre Selskaber ere paa Sydsiden af Plattefloden, og ere ikke regnede i de 21. Send den danske Emigration over N. Orleans tidlig nok til at naae Udkanterne (mod Ørken) sidst i April, om muligt. De Velhavende hjælpe Bro. Forsgren til et godt Udstyr, og han eller nogen anden erfaren Mand føre dem fra Danmark til Storesaltsødal, at de ikke skal blive fornærmet af Landheier, som disse Andre ere blevne i nogle Tilfælde. Manden venter, som skal tage dette Brev med til Kanesville; saa Farvel. Israels Gud velsigne Dig med Alt, hvad Du behøver. Broder Bensen siger: Herren velsigne Eder! Min bedste Kjærlighed til Broder F. og H. og alle de Hellige. Amen.

E. Snow.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 182).

Tredie Capitel.

Om Guds Rige.

„Søger først Guds Rige.“

Dette var Frelserens Befaling, medens han paa Jorden underviste Menneskenes Børn.

Efter at have taget et almindeligt Syn af de forbigangne og tilkommende Prophetier, skal vi nu gaae fremad at opfylde denne Befaling, og udsøge Guds Rige. Men førend vi gaae frem, vil jeg atter raade Læseren, ikke at følge mig i disse Undersøgelser, med mindre han er færdig at opoffre enhver Ting, endog hans gode Navn, og Liv, dersom det skulde være nødvendig, som et Offer for Sandheden; thi dersom han skulde engang faae Syn for Guds Rige, vil han blive saa glad, at han aldrig vil hvile tilfreds, førend han er blevet en Undersaat i samme. Og dog vil det være saa ulig ethvert andet Religionssystem, som nu existerer paa Jorden; at han vil blive forbauset, at nogen Person, som har Bibelen i sine Hænder, skulde nogensinde have bedraget sig ved at antage menneskelige Systemer for Guds Rige. Der er visse Magter, Friheder og Velsignelser tilhørende Guds Rige, hvilke ikke findes i noget andet Rige, eller besiddes af noget andet Folk. Ved dette, var det bestandig udmærket fra alle andre Riger og Systemer, saa at den, som har et forskende Sind og søgende Guds Rige, eengang bliver bekjendt med disse Besynderligheder det angaaende, ikke behøver at tage Feil eller at være uvis, naar han har fundet det. Men

førend vi gaae videre i vor Undersøgelse, lad os blive enig om Meningen om Benævnelsen „Guds Rige," eller hvorledes vi forstaaer det, naar vi bruge det; thi nogle mene hermed det Herlighedens Rige heroventil, og andre mene deres egne Sjæles Nydelser og Glæde, medens andre igjen mene Guds organiserede Regjering paa Jorden. Nu, naar vi taler om Guds Rige, da ønsker vi det at forstaaes, at vi mener hans organiserede Regjering paa Jorden.

Nu Læser, gaaer vi ind paa den udstrakte Mark vi har for os, at opsøge et Rige. Men bi; lad os eftertænke; — hvad er et Rige? Jeg svarer, at fire Ting ere nødvendige til at danne et Rige i Himlen eller paa Jorden: nemlig, først en Konge; for det andet, befuldmægtigede Embedsmænd, tilbørlig qvalificerede til at udføre hans Ordinancer og Love; for det tredie, en Lovbog, efter hvilken Undersaatterne blive regjerede; og for det fjerde, Undersaatter, som regjeres. Hvor disse Dele existerer i deres rette Orden, med regulær Authoritet, der er et Rige; men hvor een af disse har ophørt at existere, der er en Disorganisation i Riget; følgelig en Opløsning paa det, indtil det organiseres efter den samme Maade, som tilforn. I denne Henseende er Guds Rige liigt alle andre Riger; hvor vi finder Embedsmænd, rettelig befuldmægtiget og qvalificerede af den Herre Jesus, tilligemed hans Ordinancer og Love bestaaende i Reenhed, ublandet med noget menneskeligt Forskrift eller Bud, der Guds Rige existerer, og der er hans Magt aabenbaret, og hans Velsignelser nydes der, som i gamle Dage.

(Fortsættes).

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal.

Af **Parley P. Pratt**,
en af Jesu Christi Apostle.

(Efter Ældste C. W. Wandells Udgave i Australien).

Oversat af F. J. Hahn.

En ny Uddeling.

En Jesu Christi Apostel, til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal — med Hilsen: —

Det har behaget den Herre Jesus Christus — den Messias, som døde paa et romerskt Kors for omtrent atten hundrede og halvtredsfindstyve Aar siden i Jerusalem, og opstod fra de Døde paa den tredie Dag, som, efter at han havde givet sine Apostle Befaling, opsteg til Himlen, for derefter at regjere, indtil hans Fiender blev til hans Fodskammel — at udsende sine Engle i Verdens nuværende Alder for at aabenbare en „Ny Uddeling," nemlig Jordens Gjenopreisning, Evangeliets Fylde og Reenhed, Apostelskabet og de Helliges Kirke med alle sine miraculøse Gaver og Velsignelser. Hvilket Evangelium, saaledes gjenoprettet med dets Apostelskab og Magter, skal prædikes for alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk under Himlen med de Tegn, som følge de, som troe: og da skal den Herre Jesus Christus, den store Messias og Konge, nedstige fra Himlene i sit forklarede, udødelige

Legeme, og regjere med sine Hellige i et tusind Aar over alle Jordens Riger.

Efter at have erholdt en Deel af dette Præsteembede og efter at være beskikket og fraskilt af vore Brødre Apostlene, for at overtage Præsidentskabet og Overopsynet over Missionen til de Lande, som nævnes herunder — hvilke indbefatte næsten en Halvdeel af Jorden — have vi ifølge denne Ansvarlighed begyndt vor Mission ved at udstede denne Proclamation, først paa Engelsk, for dernæst at blive oversat af særdeles Sendebud, i beleilig Tid og i ethvert Sprog og Tungemaal, som er indesluttet inden denne Missions Grændseskjæl.

Efter først og fremmest at have bekjendtgjort vort Øiemed, Forehavende, Bestemmelse og Ærinde, indbyde vi herved, og paa det alvorligste formane alle Mennesker til at angre og afstaae fra deres Synder, troe paa den Herre Jesus Christus og komme med ydmyge Hjerter og angergiven Sind og blive døbte (neddyppede) i Jesu Christi Navn til deres Synders Forladelse, og de skulle faae den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse i Jesu Christi Navn af de Apostle og Ældste, som ere udsendte af de Helliges Kirke, hvilken Helligaand skal bære Vidnesbyrd om Budskabets Sandhed, og om alle deres Syndstilgivelse, som adlyde Samme af ganske Hjertes Forsæt; og skal fylde deres Sind med Fryd og Glæde, og med Lys og Kundskab, og skal aabne deres Forstand om mange Ting, som skulle komme, idet Nogle skulle blive velsignede med Syner, med Engles Betjening, med Propheties og Aabenbarelses Aand, og Andre med Gave til at helbrede Syge eller til at blive helbredede, ved at blive salvet med Olie i Herrens Navn ved Bøn, eller ved Haandspaalæggelse i Jesu Navn. De Døve skulle høre, de Stumme tale, de Lamme gaae, de Blindes Øine see, saafremt de have tilstrækkelig Tro til at modtage Samme. Ikke mange Aar herefter skulle, eftersom Tro, Kundskab, Enighed og Kraft tiltager, Døde blive opreiste i nogle Tilfælde, Ildens Voldsomhed blive dæmpet, Fængslerne revnede, om nødvendigt er, og selv Elementerne betvinges af Guds Tjenere i Jesu Navn.

Alle disse Gaver ere indbefattede i den nye Uddeling, og skjenkes Mennesket, som Troen tiltager.

Da Kirken endnu er i sin Barndom, have dens Medlemmer ei endnu erholdt alle disse Gaver; dog have de skredet fremad med forbausende Hurtighed, og i mange Exempler besidde de i forskjellige Lande mange af disse Gaver.

Vi vide, at de bestemte Erklæringer i denne Proclamation nødvendigviis komme i Modsætning til denne og tidligere Tiders Traditioner, ogsaa med den saakaldte christne Verdens forskjellige Præsteskaber, Indretninger og Forordninger, saavelsom med de forskjellige hedenske, mohamedanske og jødiske Troesbekjendelser; men alligevel kunne vi med al vor Velvillie og Agtelse for vore Medmennesker ikke undgaae denne Modsætning. Vi ere Menneskets og Sandhedens Venner. Derfor føle vi os forpligtede til at bære Vidnesbyrd om Sandheden, som den er, var, og vil komme.

Den christne Præst vil spørge "hvad Trang er der til en ny Uddeling, hvor den gamle er bleven vedligeholdt ved en successiv apostolisk Overlevering?"

Hvortil vi svare, "at vi vide ikke af nogen saadan Overlevering; vi erkjende ingen; kun for Andres Tilfredsstillelse ville vi vise Veien til at afgjøre dette saa vigtige Spørgsmaals Benegtelse eller Bekræftelse."

Søg i de gamle Apostles hellige Skrifter om en anden Slags Apostle, Præster, Forordninger, Naadegaver og Kræfter, som udgjorde eller vare sammenføiede med den sande Kirke, end de, som anføres i foregaaende Pagina, og Du vil søge forgjæves. Det nye Testamente var en Lærebygning med Inspiration, apostolisk Magt, Mirakler,

Helbredelser, Aabenbaringer, Prophetier, Syner, Engles Betjening og alle de Naadegaver, som ere skrevne i denne Bog. Det var en Lærebygning med Forordninger — saasom Daab til Syndsforladelse ved Neddyppelse i Vand i Jesu Christi Navn — Haandspaalæggelse til Syges Helbredelse, eller Salvelse ved Olie i samme Hensigt — tilligemed Administration af Brød og Viin til Ihukommelse om Jesu Christi Død og forsonende Blod.

Saaledes var det Ny Testamentes Lærebygning. Peter selv havde ingen Ret til at forandre det, ei heller havde Paulus; hvis de gjorde saa, vilde de have forspildt deres apostoliske Magt og Stand som Christne, og vilde have været forbandede, som Paulus har skrevet: »Dersom vi eller en Engel af Himlen prædiker noget andet Evangelium, han være en Forbandelse.«

Da nu dette er en uimodsigelig Sandhed, som intet Menneske heldigt kan afdisputere eller benegte, vil Spørgsmaalet om en apostlisk eller kirkelig succesiv Overlevering forklare sig selv saaledes:

Ere fornævnte Ting blevne overleverede i Reenhed og Kraft indtil denne Dag? Apostelskab, Seerkraft, Aabenbaring, Propheti, Mirakler, Naadegaver, Anordninger og Kræfter uforandrede, uskadte og uomkastede?

Hvis saa er, have vi Apostle, Kirke etc. endnu, uden en ny Uddeling eller ny Beskikkelse.

Hvis ikke, er der intet Apostelskab, ingen Kirke, ingen christen Embede og Naadegaver paa Jorden, undtagen de blive beskikkede ved en ny Uddeling.

I sidste Tilfælde ville vi spørge, hvorledes skal Tusindaaret, Fredsalderen og almindelig Sandhed og Kundskab blive indført?

Hvorledes skal Herrens Kundskab bedække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund?

Hvorledes skal der blive een Herre, hans Navn eet, og han være Konge over al Jorden, som Propheten siger?

Hvorledes skulle Jøderne og andre af Israels Stammer blive gjenopreiste, naar Tidens Fylde kommer? Naar deres Tider ere fuldkomnede; naar Tidens Fylde kommer til de Tings Gjenoprettelse, som ere omtalte af de hellige Propheter fra Verdens Begyndelse?

I hvilken af de mange Grene af den saakaldte christne Kirke skal Guds Kraft og Undergjerninger blive aabenbarede, naar Han skal blotte sin Arm for alle Nationers Øine ved Israels og Juda Stammers Gjenopreisning?

Vil Han anvende sin Magt og Viisdom til at opreise dem efter en brudt Pagt? efter forfalskede Lærdomme? efter fordreiede Anordninger? en deelt Kirke, manglende mirakuløse Kræfter og Gaver? kort, til en Christendom, som har regjeret alle Nationer med et Jernriis, og gjort Nationerne og deres Regenter drukne i sine Vederstyggeligheders Viin?

Nei, **vi svare dristigt Nei**!

Hvorledes! — skal da Prophetiens Ord gaae uopfyldte tilgrunde?

Nei, **aldrig**!

Heraf altsaa den uundgaaelige Nødvendighed af en »Ny Uddeling« en ny apostolisk Fuldmagt.

Saadan en Fuldmagt er nu oprettet; saadan en Uddeling er nu anbetroet og bestyres af Apostlene og de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

For en saadan Sag er det at Martyrer have blødt, og et heelt Folk er bleven berøvet sine Friheder, røvede, plyndrede, adspredte, slet omtalt paa alle mulige Maader og uddrevne til Bjerge og Ørkener i Amerikas Indre.

Ærlige, fromme og rettænkende Christne! (thi saadanne ere der i enhver Sekt under Himlen), vi advare Eder herved alvorlig, og bede Eder i Herrens Navn, at udgaae fra enhver Sekt og fra hele det

christne "Babel"; ja "kom ud fra hende mit Folk;" som den gamle Apostel siger, "thi hendes Synder har naaet til Himlen, og Gud har ihukommet hendes Ugudelighed."

Kommer derfor ud og forenes med de Helliges Kirke, og helliger herefter Eders Tro, Eders Bønner, Eders Styrke og Eders Midler til Guds Værk.

Den samme Indbydelse er meent til alle oprigtige, rettænkende og andægtige Geistlige, hvadenten de ere Katoliker eller Protestanter eller andre Medlemmer, og de oprigtige, nidkjære og andægtige Missionaire og deres Understøttere, som førte Bibl en til fremmede Lande, som arbeide imellem Iisbjerge eller brændende Sand, imellem Ørkener og Bjerge, eller paa vilde eensomme Steder, eller paa fjerne Øer, omgiven af den uendelige Udstrækning af Luft og Hav, af Kjærlighed til Jesus og deres Medmennesker.

Til Eder bringe vi glædelige Tidender!

Sidste-Dags Glorie er begyndt; det dages paa Jorden!

De Trofastes Bønner af enhver Tidsalder ere hørte!

Himlene ere atter blevne aabnede!

Engle have nedsteget med en ny Uddeling til Mennesket!

Evangeliets Fylde er aabenbaret!

Syge ere helbredede!

Djævle ere uddrevne!

Guds Rige er kommet!

Sandhedens og Fredens Banner er opreist!

Og for dem, som ere i Mørke, er et Lys opgaaet!

Og omsider skal Mørke, Vankundighed og Undertrykkelse ophøre paa Jorden!

Aabner da Eders Hjerter og modtager og lærer Guds Vei mere fuldstændigt; vender ganske tilbage til Lærebygningen i den Bibel, som I offentliggjør, og den Gud, som I tjene.

Og til dem, som kun ere Christne af Nation, Fødsel eller Stand, og ikke af deres Gjerning, sige vi ved Befaling fra Herren, som og ad Indbydelsens Vei: "afstaaer fra al Eders Ugudelighed, Vederstyggelighed, Eders Løgn, Bedrageri, Horeri, Gudsbespottelse, Drukkenskab, Spil, Lediggang, Umaadelighed, Hovmod og Daarlighed; ogsaa fra Eders Mord, Tyveri og Røveri, og al Synd.

Ophører med at tage Guds, Jesu Christi Faders Navn forfængelig. Forpligter Eder ved en Pagt eller et bestemt Forsæt til at tjene Herren, kom og bliv døbt i hans Navn, og I skal faae Tilgivelse for Eders Synder og den Hellig Aands Gave.

Og hvis I da holde ved indtil Endens Tid at holde Jesu Christi Befalinger, skal I blive frelste i Guds himmelske Rige. Tillige skal I have Deel i den første Opstandelse, som vil skee om nogle faa Aar, og skal med Kongen, den store Messias, regjere paa Jorden, i Kjødet, eet Tusind Aar.

(Fortsættes.)

En Advarsel imod de falske Propheter.

Af Johan P. Lorentzen.

(Fortsat fra Nr. 9, 1 Aarg.)

Syndefaldet paa Jorden, skete med Guds Tilladelse. Verden blev i Begyndelsen beredt ved Guds Ord, formedelst Tro, hvilket var Grundprincipet og Grundstoffet til alle Tings Beredelse, og dette var Guddommens Væsen og Eiendommelighed. Skriften fortæller os, at da Gud indrettede Jorden til Bolig, og Dyrene i

deres forskjellige Slægter, og Menneskene paa den skuede ud over det som han havde skabt, og see, det var altsammen godt. Alt udgik fra Guds Faderhaand som godt, i Tidens Fødsel, og den ganske Skabning frydede sig over sin Tilværelse, og Gud velsignede Jorderige, med alt det som aandede derpaa, og Harmonien, Reenheden, Helligheden og Uskyldigheden, som opfyldte hele Skabningen, bevidnede Skaberens Fuldkommenhed og Kjærlighed. Det var i Guds Viisdom besluttet at Alle skulle indsluttes under Ulydighed og Synd, for at Jesu Christi Forjættelser kunne opfyldes paa dem som troe. Vor Herre Jesum Christum blev før Verdens Grundvold blev lagt bestemt at skulle være Offeret ved hvilket Gud vilde gjenløse Menneskene fra den oprindelige Synd og bringe dem tilbage til sit Aasyn og der dømme dem ikke for Adams Ulydighed men for deres egne personlige Overtrædelser. Alle Mennesker ere saaledes gjenløste fra den første brudte Lovs Forbandelser, enten de er gode eller onde, og det formedelst vor Herres Jesu Christi Forsoning. Og ligesom Fordømmelsen kom over alle Mennesker formedelst Adams Fald, saaledes skal Livsens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker formedelst Christi Retfærdighed. Den ugudeligste Synder og det uskyldige Barn blev formedelst Adams Synd bragt under Fordømmelsen, uden selv at gjøre noget dertil, og iligemaade er Igjenløsningen fra Straffen for den oprindelige Synd eens, saavel for den Retfærdige, som den Ugudelige. Og ligesom Menneskene ikke selv gjorde noget til Forbandelsen de blev undergiven, ligesaalidt gjorde de noget til den almindelige Forløsning og Retfærdiggjørelse som skete formedelst den Enes Lydighed. Forbandelsen bestod i at Legemet blev overgivet til Søvn i Graven og til Forraadnelse, og Aanden blev forviist fra Skaberens Aasyn og kom under den Ondes Magt og Indflydelse, som havde overvundet den. Synden blev vel et Onde i Henseende til den Forstyrrelse den virkede paa Jorden, idet Jorderige blev en Bolig for Ødelæggelse, Elendighed og Disharmonie, baade imellem de fornuftige og ufornuftige Væsener. Synden greb forstyrrende ind i alle Retninger og vendte op og ned saavel paa de materielle og aandelige Ting, og bragte Byrden af Forkrænkelighed i Verden. Men saaledes som Gud i sin Viisdom har fundet det bedst og tjenligt for Adams Sønner og Evas Døttre i Henseende til Tilstanden paa Jorden, vi tør fordriste os til paa den anden Side at kalde Synden et Gode hvorved Guds Almagt, Viisdom og Kjerlighed end herligere skulde aabenbares til Englenes Beundring og til Menneskenes Glæde og Saliggjørelse. Menneskene har efter Syndefaldet faaet Begreb om Godt og Ondt, om Ret og Uret, og dersom det ikke følger sin egen Begjerlighed eller Selvraadighed, det vil være istand til i Lydighed og Ydmyghed at bøie sig under den anden Lov, der er anordnet Menneskene. Den anden Lov er, at kjende Gud og være den Herres Jesu Christi Evangelium lydige, og dersom Menneskene følger denne Lov, det føres frem til det Maal og den Herlighed, til hvilken den Herre Jesum har aabnet det Adgang.

Saaledes opdager vi den Evige Faders Hensigt med Hensyn til vor Tilstand paa Jorden for ham. Vort Liv paa Jorden er en Prøvelse, og Tidsløbet imellem Vuggen og Graven er skjænket os til vor Omvendelse, og heri skuer vi Guds Viisdom og Kjærlighed, der ikke alene har skjænket os en Mellemtid til Omvendelse, men ogsaa Midler i denne Mellemtid, som vi efter vor fri Villie med Tro og Bøn kan benytte os af til at befordre vor Fremgang i Helliggjørelse. Det var i Guds Viisdom at Menneskene efter Syndefaldet skulle døe og være udelukkede fra Livsens Træ og fra hans Aasyn, som faldne og forlorne Skabninger, og blive ligesom over-

ladt til dem selv til at følge deres egen Villie. Og ved det de kom til at følge deres egen Villie, bleve de kjødelige, sandselige, djævelske, og som Følge heraf bleve de her i Tiden underkastede al Jorderiges Forbandelse og Smerte, og tilsidst udelukkede af Jorderige og overgivne til den onde Magts Vilkaarlighed og Herredømme. Saaledes lærer vi at Menneskene i Henseende til Straffen blev overgivet i Retfærdighedens Vold. Vel skeer Igjenløsning for Skabningen, men kun i Overeensstemmelse med Guds Retfærdighed fra Evighed af; Forløsning er blevet tilveiebragt af Frelseren, der efter at have lidt og død, opbrød Dødens og Helvedes Porte, afvæbnede Fyrstendømmerne og Magterne, prædikede for Aanderne som vare i Fangenskab, og de Døde som hørte Guds Søns Røst levede op, og han overvandt Døden og Helvede, udgik af Graven, bortførte Fanger, tog Helvedes og Dødens Nøgler, og efterat han først havde aabenbaret sig for de hellige Qvinder, han opfoer til det Høie i Helligdommen hos Faderen, hjembragte og nedlagde Seieren for sin himmelske Fader, annammede derpaa Gaver at uddele blandt Menneskene, beredte Paradis, et Sted for dem som Faderen tilkjendte ham, og nedfoer igjen til Jordens lave Egne, og aabenbarede sig for Disciplene efter sin Forjættelse, for at trøste dem i deres store Bedrøvelse, og velsigne dem og bebude dem den Helligaands Inspiration og Magt og Velsignelse, som han havde annammet det af sin Fader i Herligheden. Igjenløsningen fra den første Forbandelse, evigt med Aand og Legeme at blive udelukket fra Guds Aasyn og komme under den Ondes evige Lænker og Herredømme, blev ophævet ved den Herres Jesu Christi opoffrende Kjærlighed og Forsoning, idet han, som ovenfor er sagt, borttog Dødens Braad og Helvedes Seier, tilveiebragte Frihed og oplod Fængselet for de Fangne og Bundne, og denne Igjenløsning kommer den ganske Skabning paa Jorden tilgode, enten de er gode eller onde. Igjenløsning i Aanderiget begyndte med Christus, der prædikede Evangeliet for Aanderne, og Tiden blev opfyldt at de Døde kom til at høre Guds Søns Røst, og de, der hører den, lever op til evigt Liv i Aanden, og ligesom Slægterne efterhaanden fødes, saaledes er det ogsaa med Aandernes Igjenløsning. Den første Opstandelse skeer ved Christi anden Tilkommelse til Jorderige, thi han skal komme ikke alene for at ødelægge sine Fiender, der ikke har villet troet paa ham, langt mindre kaaret ham, som den Magten, Prisen og Regimentet tilkommer i alle Evigheder, men ogsaa for at blive herliggjort i sine Hellige og beundret af dem, som har troet Vidnesbyrdet og forventet Igjenløsning, naar de skulle skue hans Aasyn og hans Magtes Herlighed. Den første Opstandelse er altsaa beredt for dem, som har troet og har været den Herres Jesu Christi Evangelium lydige i alle Principerne, som er Tro paa Gud, Omvendelse fra døde Gjerninger, Daab til Syndsforladelse, Haandspaalæggelse for den Helligaands Velsignelse, Troe paa de Dødes Opstandelse og en evig Dom. Den anden Opstandelse er de Ugudeliges Opstandelse, og det er disse, der ikke har villet tro Sandhedens Principer, men har fulgt deres egen Villie, og som saadanne de har ikke kunnet været Evangeliet lydige, og de kommer frem efterat de tusinde Aar ere fuldendte og efterat Sandheden har triumpheret over Løgnen i det hele Universum og efterat Døden, Havet og Helvede har gjengivet eller udleveret dem for at blive dømt hver efter sine Gjerninger, efter det som er opskrevet i Bøgerne. Men førend Dommen foregaaer, opsættes Herrens Throne i Skyerne, og Himmelen og Jorden sammenrulles og bortflyer, saa at der ikke bliver fundet Sted for dem mere. Og en Søe af Ild og Svovl, beredt for Dyret og den falske Prophet, i hvilken Døden og

Helvede bliver kastet, tilligemed alle dem hvis Navne ikke findes opskrevet i Livsens Bog.

Saaledes finder vi Igjenløsningen tilveiebragt, saavel for de Gode, som de Ugudelige, og at de Helliges Salighed og de Ugudeliges Fordømmelse er overeensstemmende med Retfærdighedens Fordringer. Igjenløsningen skeer naar Aand og Legeme atter forenes i Opstandelsen, men førend disse foregaaer er de gode Aander i Paradiis og de onde Aander i Scheol. Gud vil da ikke igjenløse Menneskene fra den første Deel af Forbandelsen, for ikke at kuldkaste den hele Saliggjørelses Plan. Menneskene skulle her i Tiden være underkastede Sygdomme og Plager, Hjertesorg og Tugtelser, og det var uødvendig for deres Prøvelses Skyld. For at Guds Viisdom, Almagt, Kjærlighed og Barmhjertighed for Menneskene tydeligt skulle aabenbares. Lidelserne her i Tiden blev ogsaa Midler i Guds Faderhaand til at drage Menneskene til Eftertanke, og lede dem til helligt Alvor, og dersom Lidelserne som Gud sender os, virker paa os overeensstemmende med hans Hensigt, vor Tilbagevenden til ham kan berede Jorden som Himmelen Glæde. Og Samvittigheden er den Følelse, der i Forening med Guds Tjeneres Vidnesbyrd, er bestemt at lede Tanken fra den jordiske Sands paa den himmelske Attraa, og Mennesket bliver i Stand til, hvis det vil, at annamme Guds Riges Fylde af Naade, Fred og Kjærlighed, naar det omvender sig, troer Evangeliet, annammer Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse af det høiere Præstedømme for Aandens Velsignelser. Og Aandens Velsignelser skjænkes Menneskene i Forhold til deres Flid og Agtpaagivenhed, saaledes annammer den Flittige og Ydmyge en større Deel af Ordet og Aanden, indtil det gives ham at kjende Guds Riges Hemmeligheder og forstaae dem. Mennesket kan derfor skride saaledes frem, at han holder sin Natur underordnet Aandens Herredømme, og lærer at beherske sig saaledes, at han trækker Guds Rige til sig, og nærmer sig meer og meer det Guds Billede hvori han var skabt. Saaledes udfører Gud sine store og vigtige Øiemed med Hensyn til den Frelse, han har beredt Menneskene fra Evighed af. Gud skabte alle Ting, baade i Himlen og paa Jorden, han har skabt Ting til at virke og Ting til at indvirkes paa, og det for at udføre sine evige og kjærlige Hensigter. Og er da ikke den gamle Lehis Ord sandt, som han talede til sine Sønner angaaende Guds Beslutning: "Og nu see, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være falden; men han vilde være forbleven i Edens Have. Og alle Ting som vare skabte, maatte være forblevne i den samme Tilstand, som de vare i, efter de bleve skabte; og de maatte have været til for evigt og ingen Ende havt. Og de vilde ingen Børn have havt; men vilde have forblevet i en uskyldig Tilstand, og ingen Glæde nydt, thi de kjendte ingen Sorg, og intet Godt gjort, fordi de kjendte intet Ondt. Men see, Alting er blevet gjort efter hans Viisdom, som kjender Alting. Adam faldt, for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene ere til, for at de skulde nyde Glæde." 2 Neph. Pag. 58.

(Fortsættes.)

Conferenze.

Frederits Conferenze den 22 og 23 August. Ældste C. Larsen præsiderede. Ældste N. Mikkelsen anerkjendtes som Conferenzens Præsident. Ældste J. Larsen som Forstander for Frederits Green og R. Johansen for Greis Green, efter at være ordineret til Ældste. Præst L. Larsen berettede at have døbt nogle ved Ringkjøbing.

Til Emigranterne.

Da Tiden for de Helliges Udvandring nærmer sig stærkt, og Mange belave sig paa at forlade Venner og Frender, for at søge et Hjem iblandt dem, hvis Tro er lig deres, og hvis Selskab er dem mere dyrebart, saa føler jeg det er min Pligt at gjøre nogle faa Bemærkninger og give nogle gode Raad itide, hvilke Alle vilde gjøre vel i at agte paa, som ønske at drage Nytte af deres Erfaring, som ere gangne forud. Hvo som betragter dem, som unødvendige, og mit Raad som unyttigt, til saadanne taler jeg ikke, men indskrænker mine Bemærkninger til disse, som annamme dem.

I husker nok, at jeg i min første Epistel sagde til Eder, at jeg tænkte vor bedste Plan vilde være, at rette os efter Præsidentskabets Raad, som er over de Hellige i de brittiske Lande, saavidt muligt.

Jeg har ikke et eneste Øieblik tænkt anderledes. Jeg formanede ogsaa de Ældste til at gjøre sig bekjendt med Antallet af de Personer og Familier i deres respective Menigheder, som kunde forsyne sig med tilstrækkelige Midler til Reisen og ønskede at reise, og da at indberette samme til Generalconferenzen, saa at der kunde leies et Skib til dem Alle tilsammen. Dette er ikke skeet, men maa skee førend et Skib kan erholdes.

Lad derfor alle, som agter at følge Ældste Forsgren, og har Midler nok, og er bleven raadet til at reise, indsende deres Navne til ham, eller til dette Contor, ikke senere end 1ste Novbr. Hver Person burde have idetmindste 150 til 200 Rbdlr. 150 er den mindste Sum, jeg med rolig Samvittighed kan raade Nogen til at afreise med, som venter at reise lige til Bjergenes Dale. I maa huske paa, at der er mange Vande, udstrakte Slætter og høie Bjerge at passere førend I seer Saltsøens grønne Dale, og I vil være udsat for Fare baade tilsøes og tillands, om ei iblandt Røvere og falske Brødre, der vil lade venlig, saalænge Eders Penge varer ved. I maa skille Eder ved Eders svære Dragkister, jernbeslagne Kister o. s. v., som I have nedarvet fra Eders Forfædre fra umindelige Tider, og medtage lette Kufferter eller Kister, som er vel gjort og ikke over 40 Tommer lange, 20 brede og 20 dybe, hvilke I beqvemt kunne flytte ombord og løfte af og paa Vognene paa Slætterne. Ei heller er det nødvendigt for de Fattige at have Klæder nok med til ti Aar —: I vil behøve et godt Sæt varme Klæder til koldt Veir, og et Sæt tynde til Sommeren, Støvler og Skoe til hele Reisen, som vil vare 6 til 9 Maaneder, Madrasser, Dyner og gode Tepper, noget Kjøkkentøi, hvilket bør være let og saadant, som er absolut nødvendigt; men det, som I bruge her og paa Skibet, er saa forskjelligt fra det, I vil behøve paa Slætterne, at I vil bedst kunne forsyne Eder dermed paa Udkanten: tyndt Jerntøi og Bliktøi er meest tjenligt. De, der ønsker at reise billigt, maa ikke medføre over 100 Pund pro Persona, og hvor der er smaa Børn kan det være betydelig mindre. Fragt igjennem Ørken betales med 24 Dollars pCt., ikke at sige noget om Omkostningerne herfra til Counsil Bluffs. De, der har svære Sager, gjør bedre i at gjøre dem i Penge, og om de ikke kan finde bedre Brug for disse, da anvende dem til en god Ko, som vil give Mælk til deres smaa Børn paa Slætterne, og det vil ingen Synd være, om I skulde have nogle faa Dalere tilovers til Hjemme-Fabrikata, naar I kommer hjem. — Haandværkere, som ønsker medtage Værktøi, Modeller o. s. v. af deres Industri, bør udvælge de, der ere lette og værdifulde.

W. Snow.

Missions-Efterretninger.

Af Eldste Lymans Brev.

San Bernardino den 25. Juni 1852. Kjære Broder! — Jeg benytter denne Stund til at tilskrive Dig et Par Linier om vor Mission o. s. v.

Angaaende os selv, vi har paabegyndt meget Arbeide af det, som hører til nye Anlæg. I Dec. blev vi færdig med at opmaale vor store Mark paa næsten 2000 Agre; Pløining og Saaening paafulgte strar; hvorefter Br. Rich afreiste med et ille Selskab, for at udfinde en Vei herfra til San Diego. Det lykkedes ham at finde en god Kjørevei, med godt Foder og Vand hele Strækningen.

I April opførte vi en Bygning af adobies (ubrændte Muursteen), i hvilken vi holdt vor Conferenze den 6te April, hvilken var en glad Dag for de Hellige her. Een og firsindstyve Personer traadte frem og lod sig døbe. Bygningen afbenyttes af vor Dagskole af 125 Elever under to duelige Lærere. — —

Vi har anlagt en god Kjørevei til de tætte Skove af Fyr, Gran og Rødtræ, som bedækker de tilstødende Bjerge.

I Marts begyndte vi at opmaale vor Stad. Beliggenheden ligner meget Saltsøestads; i Baggrunden seer man Sierra Nevadas ærværdige, sneedækte Hoveder række til Skyerne, og fra disse Bjerge udspringer utallige Strømme, hvis krystalklare Vand kan udbredes overalt i Staden til Indbyggernes Brug i Overflødighed. Stedet er en skraa Slætte, hvis nederste Dele for en lang Strækning er tæt bevoxet med Piil, Asp og Sycamor, hvilket afgiver Overflødighed af Brænde og Gjerdestaver. Til Venstre frembryder en dristig Bjergstrøm kaldet Rio de San Bernardino, hvilken afgiver Overflødighed af Vand til Vandingen, som og ypperlige Steder til Mølle- og Fabrikanlæg. Nærved Floden har vi vor unge Viingaard paa 40 Agre Land. — En Fjerdingvei fra Tempelgrunden, der er en varm Kilde med reent Vand, som løber ikkun nogle faa Skridt førend den blander sig med en svovlholdig Kilde, og een med reent koldt Vand.

Vi har havt en rig Hvedehøst og har de allerbedste Udsigter til Overflødighed af Mais, Bønner, Kartofler o. s. v. — Klimatet er saa behageligt, som vi kunde ønske. Sidste Vinter, som jeg hører, er et Exempel paa Vintrene i Almindelighed her, har været meget mild og behagelig. Til ingen Tid var det saa koldt, at en Overfrakke eller deslige var nødvendig. Den første Regn faldt den 30te Novbr., og var saa mild som i Mai. — Den anden faldt den 5te Decbr. Græsset tørres i Juni eller Juli, men beholder sin Kraft til i Decbr.; og efter den første Regn er al Naturen grøn igjen. Saa langt man kan øine er Bakkerne beklædt med vild Havre og Senop, og Dalen med yppigt Græs. Hvede saaes meest i Novbr. og indsamles i Juni, og Jordbunden og Klimatet er godt skikket til at frembringe Oliven, Viindruer, Figen, Oranger, Ferskener o. s. v. Her findes en stor Overflødighed af en Art Cactus, som ofte naaer en Høide af 30 Fod, og bærer en velsmagende Frugt, og bruges til Indhegning.

Efter Fort Laramie Postmesters Ønske indrykkes følgende Linier:

Til Publikum.

Fort Laramie d. 16. Mai 1852.

Jeg erklærer herved, at en Dommer P. E. Brocchus — sidst fra Saltsøe, og

velbekjendt — er en Kjeltring, en Bedrager og en Skurk, og at jeg ene er ansvarlig for denne Offentliggjørelse.

John S. Tutt.

Den 6te og 7de August døde 240 Personer af Colera i Warsau, en liden Stad, som ydede de fleste Kræfter til de Helliges Uddrivelse af Illinois.

Poesie.

Jeg har ei Fred! hvor skal jeg gaa,
At dog min Sjæl maa finde Ro?
Jeg er af denne Tummel kjed;
Jeg er som i Landflygtighed.
O Viismand, hvorfor kan Du ei
Mig vise paa den rette Vei,
Og række mig en Vennehaand,
At fri mig ud af Syndens Baand?

O sig mig dog, Du Mormon=Mand,
Hvad mener Du med Zions Land?
Hvi haver Du det Land saa kjært?
Det undrer mig, det er saa sært.
„Jeg elsker det," han svarer mig,
„Fordi jeg der skal være fri,
Thi Synd og Uretfærdighed
Vil der ei finde Opholdssted."

„Du er min Bro'r, og vi er Eet!
Kom med, hvor Du kan aande frit;
Thi visselig Din Gud er min,
Og veed jeg, han Dig agter sin,
Om Du i Pagten vil indgaae
Og indtil Enden blive tro;
Om vi os selv berede saa,
At vi i Prøven kan bestaae."

„Thi veed vi da, om vi bestaaer
Et tusind Aar, vi Hvile faaer;
Og Jesus selv regjere skal
I Zions hellig' Tempel=Hal.
Og efter det Millennium
Han holder selv den store Dom,
Da Alting han vil gjøre klart
Og Enden lader komme snart."

O Tak! o Tak! Du Mormon=Mand,
For Du har hjulpet min Forstand,
Saa at jeg nu min Gud forstaaer
Og Lys fra Ham i Sindet faaer.
Den Gud, som høit i Himlen boer,
Lovsynger o I Englechor!
Og vi paa Jorden synge med
I Haab om evig Salighed.

P. O. Hansen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.